

Vainilla

Direcció i guió: Mayra Hermsillo **País:** Mèxic **Durada:** 96 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama
Interpretació: Natalia Plascencia, Paloma Petra, Daniela Porras **Música:** Andrés Penella
Fotografia: Jessica Villamil
Versió original en espanyol

SINOPSI

Al Mèxic de finals dels anys vuitanta, la Roberta, una nena de vuit anys, observa com la seva família, composta per set dones, lluita per salvar casa seva dels creixents deutes, una lluita que canvia la manera com es veu a si mateixa i als qui l'envolten. (FilmAffinity)

CRÍTICA

En el primer llargmetratge, Hermsillo retrata les alegries i dificultats d'una llar íntegrament femenina, vist a través de la mirada lúdica d'una nena.

Un relat d'amable supervivència i caòtica resiliència, **Vainilla** és un viatge en el temps en to autobiogràfic als anys '80 a Torreón, una ciutat del nord mexicà on seguim un particular grup familiar que funciona i s'organitza d'una manera poc comuna per als estàndards conservadors de la zona. Explicada des de la perspectiva de Roberta (Aurora Dávila), una nena de vuit anys, les històries que narra la directora Mayra Hermsillo funcionen com a *coming of age* d'una protagonista que observa i travessa els canvis que es produeixen en ella i al seu voltant.

Són set a la casa. Set dones. Quatre són –o semblen ser– diferents generacions d'una mateixa família: la petita Roberta, la seva mare, la seva àvia i la seva besàvia (María Castellá, Paloma Petra, Rosy Rojas). Hi ha una cosina (Fernanda Baca), una tia (Natalia Plascencia) i una dona, Tachita (Lola Ochoa), que treballa amb elles fa anys i és part de la família. No hi ha homes a la vista. Hi ha un pare que Roberta voldria veure, però no se'n sap gaire. Hi ha, sí, alguns pretendents, veïns i venedors que estan al voltant d'aquesta família de dones, però no són centrals a la història.

El disparador del relat és, com en molts casos, un deute. No hi ha diners per pagar la renda i, si no canvien les coses, seran desallotjades de la casa on viuen. I aquesta ombra travessarà el relat des del principi fins al final. No obstant això, des del punt de vista de Roberta, les coses que es vivencien en el dia a dia són igualment importants: aprendre una cançó, somiar anar a un programa de TV, vendre les fulles de parra que fa la seva tia, parlar amb el seu lloro (que es diu Jitler), ajudar la seva cosina o barallar-se amb la seva besàvia.

Les altres viuen, en segon pla, les seves experiències personals. Hi ha la que treballa com a hostessa, la que s'embolica el pit amb una tela i la que s'emborratxa més del compte. També hi ha la Tachita, que no veu la seva família, la que té un pretendent amable i la que prega perquè els perdonin el deute. Tot es conjuga en un simpàtic i colorit caos organitzat amb què totes semblen portar-se molt bé, malgrat les seves enrabiades i discussions. El problema és l'exterior, ja que la Roberta s'adona que a l'escola es burlen d'ella i de la seva estranya composició familiar.

Vainilla –el títol fa referència al gelat favorit de la nena– es veu com un retrat impressionista d'aquesta etapa de creixement, més centrada en les petites anècdotes i situacions quotidianes que en grans esdeveniments. Hi ha, sí, alguns moments que marquen: el masclisme i la violència de gènere es fan presents, igual que alguns reclams i enutjos mutus. Però la impressió que ens emportem és la d'una llar vital, plena de veus, colors, moments amables i, sobretot, experiències compartides.

Aquesta és la cerca que intenta Hermsillo, coneguda pel seu treball com a actriu que aquí debuta com a realitzadora. La seva mirada és generosa, noble, allunyada de qualsevol tremendisme i aquesta crueltat *for export* que sol veure's al cinema mexicà que arriba als grans festivals internacionals. Més aviat, tot al contrari. De fet, **Vainilla** fa recordar certs exemplars del cinema *indie* nord-americà –si té un «vici» és la seva semblança amb certa estètica de pel·lícules de Sundance– o a comèdies dramàtiques de tall una mica més comercial.

Tot i les circumstàncies dramàtiques que les protagonistes de vegades han de travessar, la pel·lícula no perd mai la lleugeresa, l'amabilitat i l'esperit jovial que la caracteritza. En aquest sentit, **Vainilla** funciona com una celebració de l'esperit solidari i humanista d'aquesta família. Ballant esbojarrades un tema de Glòria Trevi en un programa de TV, discutint mentre cuinen en grup o esperant l'arribada d'un pare que no vindrà mai, les dones de la pel·lícula d'Hermsillo fan el que poden per sobreviure enmig de les dificultats. I si les coses no funcionen del tot bé, un bon gelat de vainilla a temps pot ajornar l'angoixa.

Diego Lerer - micropsiacine.com